



Obra de Sara Huete en homenatge a Joan Brossa que s'exhibeix a la Galeria Alonso Vidal.

ART

Final / Inici de temporada

Josep Casamartina i Parassols

Es finals de temporada han estat generalment l'imperi de les col·lectives sense cap ni peus, de l'obra gràfica més adotzenada, del desèiximent extrem, un simple estat catatònic de les galeries d'art a l'espera de la *rentrée* tardorenca. Però, per sort, no sempre és així. Artur Ramon, per exemple, ha decidit fer un bucle interessant: cloure l'actual temporada i, alhora, iniciar la propera amb una bona exposició triada del seu rebost d'antiquari ben proveït. 3 *abstractes catalans* aplega l'obra de tres pintors desapareguts els darrers temps: Albert Ràfols-Casamada (Barcelona, 1923-2009), Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007) i Joan Hernández Pijuan (Barcelona, 1931-2005). Uns autors que, malgrat una certa diferència d'edat, pertanyen a una mateixa generació, la que va trencar amb el realisme província imperant per mirar allò que s'estava fent a fora. De fet, malgrat el títol, cap dels tres va acabar sent abstracte del tot, ja que sempre van mantenir voluntàriament un rerefons o un tema figuratiu en la seva obra. L'encert de la tria, però, no és tant que hagin desaparegut els tres autors —això és una simple excusa— sinó la gran qualitat de l'obra exposada i a la venda; i també, l'acotació cronològica que va de mitjan anys seixanta al final dels

setanta, que en el cas de Ràfols-Casamada i, sobretot, de Guinovart coincideix amb el moment més interessant de la seva respectiva producció. Amb Hernández Pijuan el final d'aquesta època marca precisament l'arrencada de la seva gran desclosa posterior, més o menys a l'ombra de la pintora nord-americana Agnès Martin. D'Hernández Pijuan hi ha un parell d'olis esplèndids. De Ràfols-Casamada, entre al-

Artur Ramon aposta per Ràfols-Casamada, Guinovart i Hernández Pijuan

Michel Dunev exposa les geometries de Dominica Sánchez

tres peces, sobresurt la magnífica *Finestra central* (1972) de gran format, amb fons negre, d'una radicalitat poc corrent en l'artista tot i que és, alhora, una peça emblemàtica, amb un gran sentit decoratiu, que el resumeix a la perfecció. I del prolífic Guinovart, que és qui té més obra a l'exposició, en aquesta tria es pot veure com els darrers deu anys del franquisme van ser

favorables a la seva pintura, i no pas perquè ell fos un afí a la dictadura sinó just per tot el contrari. L'oposició visceral al règim va dotar de sentit i també d'estètica a la seva pintura gestual i, un cop arribava la democràcia l'obra va perdre força en mancar-li el missatge virulent, igual que els va passar a Canogar i Genovès.

Per la seva part, el galerista Alonso Vidal, després de tenir tancat l'establiment soterrani durant mesos per les obres que han fet al vestíbul i l'escala de l'edifici on està ubicat, obre i tanca temporada amb una exposició de Sara Huete (Santander, 1958). L'artista càntabra, coneguda a Barcelona gràcies a la desapareguda Galeria Berini, ha passat a ser un dels fitxatges més interessants d'Alonso Vidal on exposa amb regularitat cada dos anys. Sara Huete sent una total veneració per Joan Brossa, l'exposició actual es titula ja directament *Jugant a Brossa*. Però aquesta admiració, que podria generar una obra oportunista o mimètica, en les mans i la ment de Huete es transforma en subtilitat i encant, i fins i tot fa més simpàtic i entranyable l'egocèntric poeta de Dau al Set.

I ja traspassats definitivament al món estival, en ple cor de l'Empordà, Michel Dunev obre les portes del seu agradable i fresc palauet de Torroella

de Montgrí amb una exposició de l'escultora i dibuixant Dominica Sánchez (Barcelona, 1941). Sánchez els darrers temps ha posat Fidel Balaguer, Artur Ramon i A/34, a part del jove Museu d'Art de Cerdanyola. A Dnev, continua amb la seva línia depurada a base de geometries líriques, grafismes impactants, jocs de buits i masses, d'anglunyents i corbes sensuales. Unes formes que es corresponen perfectament tant en els irpecables dibuixos com en les cultures de ferro pintat que gràcies a la delicadesa que confereix el gruix mínim de planxa i un modelat auster i elegant, passen a ser etèries, quantat no sempre assolida pel difícil art de l'escultura.

3 ABSTRACTES CATALANS

Artur Ramon Art Palla, 23
Barcelona. Fins al 23 de setembre

SARA HUETE, 'JUGANT A BROSSA'

Galeria Alonso Vidal Fontanella, 13, soterrani
Barcelona. Fins al final de juliol

DOMINICA SÁNCHEZ

Michel Dunev Art Projects Carrer Major, 28
Torroella de Montgrí Fins al 10 de juliol